

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Gabriely Vršanské ve věci **žalobce: A.G. Service, s.r.o.**, sídlem Chotěšov 167, Vrbičany, IČ 47282550, zastoupeného JUDr. Ivem Beránkem, advokátem, sídlem Sokolovská 47/73, Praha 8 proti **žalovanému: Český báňský úřad**, Kozí 4, Praha 1, **za účasti osoby zúčastněné na řízení: KÁMEN Zbraslav, a.s.**, se sídlem Žitavského 1178, Praha, IČ 01820460, zastoupené JUDr. Pavlem Sedláčkem, advokátem, se sídlem Dlouhá 16, Praha 1, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2013, č. j. SBS 22881/2013/ČBÚ-22,**

takto:

- I.** Žaloba se **z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2013, č. j. SBS 22881/2013/ČBÚ-22, kterým bylo podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Obvodního báňského úřadu v Mostě (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 13. 6. 2001, č. j. 2197/01, o předchozím souhlasu k převodu dobývacích prostorů Dobkovičky a Litochovice ze společnosti ČEDIČ Dobkovičky, a.s. na společnost KÁMEN Zbraslav, spol.

s r.o. Důvodem pro zamítnutí odvolání byl závěr žalovaného, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně nabylo právní moci již dne 13. 6. 2001 a odvolání žalobce ze dne 22. 7. 2013 je tak nepřípustné, případně opožděné a nadto podáno neoprávněnou osobou, když žalobce nebyl účastníkem řízení. Dále rozhodnutí deklaruje marné uplynutí objektivních i subjektivních lhůt všech řádných i mimořádných opravných prostředků.

Žalobce žalovanému vytýká nesprávnou aplikaci zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dle jen „správní řád“) na daný případ, ačkoliv mělo být jeho odvolání posouzeno podle zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „starý správní řád“), když z ustanovení § 179 odst. 1 nového správního řádu vyplývá, že podle starého správního řádu se postupuje mimo jiné v řízení, které nebylo pravomocně skončeno před účinností nového správního řádu. Takovým případem je právě správní řízení o vydání předchozího souhlasu – rozhodnutí č.j. 2197/01 ze dne 13. 6. 2001, které nemohlo být pravomocně skončeno, když žalobci, s nímž mělo být v řízení jako s účastníkem jednáno, nebylo rozhodnutí o předchozím souhlasu dosud oznámeno v souladu s § 54 odst. 1 starého správního řádu, tedy doručením písemného vyhotovení rozhodnutí. Z tohoto důvodu lhůta k podání odvolání žalobci nemohla ani začít běžet, natož aby uplynula. Žalovaný shodně se správním orgánem I. stupně nerespektoval ustanovení § 14 starého správního řádu, s žalobcem nejednal jako s účastníkem řízení, přestože napadeným správním rozhodnutím bylo rozhodnuto o jeho právech týkajících se dobývacích prostorů, které nabyl spolu s Ing. L. V. smlouvou o prodeji podniku ze dne 15. 1. 1995 a jejichž držitelem byl i v době řízení, jehož výsledkem je rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 13. 6. 2001, č. j. 2197/01. Žalobce výslovně popřel, že dne 6. 4. 1995 uzavřel dohodu o převodu shora uvedených dobývacích prostorů na společnost ČEDIČ Dobkovičky a.s., toto tvrzení opíral o neexistenci originálu dohody o převodu dobývacích prostorů. Současně žalobce namítal i neplatnost takové dohody pro rozpor se zákonem a její neúčinnost, neboť v době jejího uzavření nebyl příslušným obvodním báňským úřadem vydán předchozí souhlas s převodem, který je vyžadován ust. § 27 odst. 7 zákona č. 44/1998 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství ve znění účinném do 5. 1. 2005 (dále jen „horní zákon“). Vzhledem k tomu, že se jedná o předchozí souhlas k převodu dobývacího prostoru je nutné příslušný báňský úřad požádat o tento předchozí souhlas dříve, než je smlouva o převodu dobývacího prostoru uzavřena. Nelze dodatečným předchozím souhlasem k převodu dobývacího prostoru absenci tohoto souhlasu k uzavření smlouvy o převodu dobývacího prostoru nikterak zhojit. Žalobce přitom nepodal návrh na vydání předchozího souhlasu k převodu dobývacího prostoru, nebyl osloven správním orgánem I. stupně, aby se k takovému převodu vyjádřil přesto, že se toto řízení zahajuje pouze na návrh a báňský úřad nemůže zahájit řízení o předchozím souhlasu k převodu dobývacího prostoru z vlastního podnětu. Se žalobcem nebylo jednáno jako s účastníkem správního řízení, ačkoliv jím zjevně byl, protože rozhodnutí vydané dne 13. 6. 2001 v předmětném správním řízení, se bezprostředně dotýkalo jeho práv k dobývacím prostorům, které získal na základě smlouvy o prodeji podniku ze dne 15. 1. 1995. Žalobci nebylo doručeno rozhodnutí o předchozím souhlasu správního orgánu I. stupně. I kdyby byl podán řádný návrh na vydání předchozího souhlasu k převodu dobývacího prostoru, bylo by toto rozhodnutí nicotné, neboť bylo vydáno až po uzavření smlouvy o převodu dobývacího prostoru. Ve smyslu ust. § 18 odst. 1 správního řádu není v kompetenci správního orgánu zahájit z vlastního podnětu řízení, jehož zahájení je výlučně v dispozici účastníka řízení a je zcela zřejmé, že společnost ČEDIČ Dobkovičky a.s., resp. správce konkursní podstaty této společnosti nebyli oprávněni iniciovat zahájení takového řízení. Rozhodnutí správního orgánu tak bylo v rozporu s metodickým pokynem číslo 1/1998,

ve kterém je uvedeno, že řízení, ve kterém je vydáván předchozí souhlas s převodem dobývacího prostoru na jinou organizaci ve smyslu ust. § 27 odst. 7 horního zákona je zahajováno na žádost převodce dobývacího prostoru, u kterého příslušný obvodní báňský úřad zkoumá, zda je oprávněn s dobývacím prostorem disponovat.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zrekapituloval dosavadní průběh řízení, poukázal na to, že žalobce nebyl účastníkem řízení, ve kterém bylo vydáno odvoláním napadané rozhodnutí o vydání souhlasu k převodu dobývajících prostorů ze společnosti ČEDIČ Dobkovičky, a. s. na KÁMEN Zbraslav spol. s r.o., neboť nebyl převádějící ani nabývajícím organizací. Zdůraznil, že správně v daném případě aplikoval ustanovení nového správního řádu a poukázal na skutečnost, že i postupem podle starého správního řádu by bylo odvolání žalobce ve smyslu § 60 starého správního řádu zamítnuto jako nepřípustné a opožděné, neboť nebylo podáno účastníkem řízení (§ 53 starého správního řádu) a nebyla dodržena lhůta pro podání odvolání (§ 54 starého správního řádu). Stejně tak by ani podle starého správního řádu nebyly dány podmínky obnovy řízení, změny nebo zrušení rozhodnutí mimo odvolací řízení. Své stanovisko k aplikaci správního řádu žalovaný opřel o to, že rovněž Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 7 Ans 10/2010-105 ze dne 7. 10. 2010, kterým bylo zrušeno usnesení Městského soudu v Praze ze dne 15. 4. 2009, č. j. 9 Ca 232/2007-60 ve věci žaloby proti nečinnosti žalovaného, pro nevydání rozhodnutí o odvolání žalobce ze dne 6. 11. 2006, aplikoval na projednávanou věc nový správní řád. Žalovaný poukázal na to, že ačkoliv žalobce popírá, že převedl předmětné dobývací prostory je zřejmé, že od nabytí právní moci rozhodnutí č. j. 1395/95, ze dne 27. 4. 1995 žalobce neplnil ve vztahu k předmětným dobývacím prostorům žádné povinnosti stanovené báňskými předpisy pro držitele dobývacího prostoru (např. neplatil úhrady z dobývacích prostorů dle § 32a horního zákona), z čehož vyplývá, že se za držitele předmětných prostorů nepovažoval. Tyto povinnosti přitom plnily společnosti, na které byly dobývací prostory na základě shora uvedených rozhodnutí převedeny a které současně byly zaevidovány v evidencích orgánů státní báňské správy. Dále žalovaný poukázal na to, že otázku žalobcem tvrzené neplatnosti převodu dobývacích prostorů ze sdružení žalobce a Ing. L. V. – Stavební firma Veselý na společnost ČEDIČ Dobkovičky, a.s. řešil mimo jiné Městský soud v Praze rozsudkem č. j. 58 Cm 13/2011-109 ze dne 4. 7. 2012, kterým zamítl žalobu žalobce proti správci konkursní podstaty úpadce ČEDIČ Dobkovičky, a.s., na vyloučení dobývacích prostorů Dobkovičky a Litochovice z konkursní podstaty úpadce. Z odůvodnění rozsudku vyplývá, že soud vzal za prokázané uzavření smlouvy o převodu dobývacích prostor mezi žalobcem a úpadcem dne 6. 4. 1995 a rovněž vzal za prokázané, že byla uzavřena smlouva o převodu týchž prostor mezi společnostmi ČEDIČ Dobkovičky, a.s. a KÁMEN Zbraslav, spol. s r.o. Žalovaný dále uvedl, že převod práva k dobývacím prostorům Dobkovičky a Litochovice z žalobce na společnost ČEDIČ Dobkovičky, a.s. vzal za prokázaný i Krajský obchodní soud v Praze v rozsudku č. j. 35 Cm 238/99-25 ze dne 1. 3. 2000, kterým zamítl žalobu na určení povinnosti vyloučit z konkursní podstaty úpadce ČEDIČ Dobkovičky, a.s. předmětné dobývací prostory, pro neplnění smlouvy o vzájemném plnění. Shodně tento závěr vyjádřil i Vrchní soud v Praze v usnesení č. j. 7 A 26/99-44 ze dne 25. 2. 2000, kterým rozhodl o odvolání žalobce proti shora uvedenému rozsudku. Žalovaný dále poukázal na to, že Okresní soud v Litoměřicích rozsudkem č. j. 7 C 30/99-243 ze dne 13. 1. 2003 zamítl žalobu žalobce proti žalovanému KÁMEN Zbraslav, spol. s r.o., o určení, že podílovými spoluvlastníky pozemků v k. ú. Litochovice nad Labem a Dobkovičky jsou žalobce a Ing. L. V.

Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce, že žadatelem o převod dobývacího prostoru musí být ze zákona převodce, tj. organizace, které byl dobývací prostor stanoven. Současně připomněl, že ve smlouvě o převodu dobývacích prostorů Litochovice a Dobkovičky uzavřené mezi žalobcem a Ing. V. na straně jedné a společností ČEDIČ Dobkovičky, a.s. bylo v bodě V. stanoveno, že ČEDIČ Dobkovičky, a.s. oznámí převod dobývacích prostorů správnímu orgánu I. stupně podle § 27 odst. 7 horního zákona. Rovněž není pravdou, že by řízení bylo zahájeno z podnětu správního orgánu I. stupně.

Dále žalovaný upozornil na to, že metodický pokyn č. 1/1998 byl vydán až téměř tři roky po vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kterým byl schválen převod dobývacích prostor ze žalobce na ČEDIČ Dobkovičky, a.s. Žalovaný zdůraznil, že na obou předmětných dobývacích prostorech probíhá již desetiletí hornická činnost, tzn. těžba. Z vlastní povahy lomů a těžební činnosti je zřejmé, že žalobce musel vědět, že po převedení daných dobývacích prostorů na přejímající organizaci ČEDIČ Dobkovičky, a.s., bude těžit organizace podle plánu otvírky, přípravy a dobývání, který byl schválen rozhodnutím o povolení hornické činnosti z roku 1992. Tento plán obsahuje technickou a technologickou dokumentaci k provádění hornické činnosti, a tuto dokumentaci mohla organizace získat právě jen od žalobce nebo Ing. Veselého na základě bodu II. citované smlouvy o převodu dobývacích prostorů. Z ustanovení § 27 odst. 7 horního zákona je zřejmé, že pro platný převod dobývacího prostoru musí být splněny tři podmínky, a to, že organizace jsou organizacemi ve smyslu § 5a horního zákona, dále, že je dán souhlas obvodního báňského úřadu a konečně, že se převod může uskutečnit jen na základě smlouvy uzavřené mezi držitelem dobývacího prostoru a nabyvatelem dobývacího prostoru. K převodu dobývacího prostoru dochází až právní mocí předchozího souhlasu obvodního báňského úřadu. Žalovaný dále upozornil, že žalobce po datu 15. 1. 1996 již nebyl držitelem oprávnění k dobývání. Převod dobývacích prostorů na organizaci ČEDIČ Dobkovičky, a.s. nebyl zpochybňován v žádném z řady soudních řízení, jejichž předmětem byly předmětné dobývací prostory nebo pozemky, na nichž se dobývací prostory nacházejí. Statutární orgán žalobce pan Miloš Hojda projevil vůli k převodům předmětných dobývacích prostorů, a ze skutečnosti, že tato osoba působila jako člen dozorčí rady organizace ČEDIČ Dobkovičky, a.s., je zřejmá účelovost současných kroků žalobce.

Dle názoru žalovaného nelze postupovat podle starého správního řádu, neboť odvolání proti rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 13. 6. 2001, bylo podáno až dne 22. 7. 2013, tedy za účinnosti nového správního řádu. Žalovaný postupoval v souladu s ust. § 179 správního řádu, což ostatně koresponduje s obecnou teoreticko-právní zásadou, že v řízení se postupuje dle procesní úpravy platné v okamžiku rozhodování.

V replice ze dne 7. 3. 2014 žalobce uvedl, že dlouhodobě existenci smlouvy ze dne 6. 4. 1995 popírá a tvrdí, že nikdy neexistovala. Rozhodnutí o vydání předchozího souhlasu č. j. 1395/95 ze dne 27. 4. 1995 bylo nezákonné, a proto žalobce ani společnost KÁMEN Zbraslav, spol. s r.o., nikdy nemohla být držitelem předmětných dobývacích prostorů. Žalobce poukázal na to, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 7. 2012, č. j. 58 Cm 13/2011 – 109, na nějž odkazoval žalovaný, byl v odvolacím řízení zrušen a věc byla vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Žalobce dále podrobně rozebíral povahu předchozího souhlasu ve smyslu § 27 odst. 7 horního zákona. Žalobce dále uvedl, že nepochybně až do 16. 1. 1996 mohl vykonávat hornickou činnost na základě ust. § 15a zákona č. 92/1991 Sb. Případná ztráta oprávnění k hornické činnosti navíc rozhodně nemá za následek ztrátu

dobývacích prostorů, neboť horní zákon se ztrátou oprávnění k hornické činnosti takový následek rozhodně automaticky nespojuje.

Na repliku žalobce reagoval žalovaný vyjádřením ze dne 25. 3. 2014, v němž zdůraznil, že žaloba byla podána proti rozhodnutí žalovaného, nikoliv proti převodu dobývacích prostorů jako takovému. Z ust. § 27 odst. 7 horního zákona plyne, že pro udělení či neudělení předchozího souhlasu s převodem dobývacího prostoru není požadováno předložení uzavřené smlouvy o převodu dobývacího prostoru, natož ověřování její platnosti či neplatnosti. Tvzení o platnosti či neplatnosti smlouvy o převodu dobývacích prostorů ze dne 6. 4. 1995 nemá žádný vztah k zákonnosti a věcné správnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný dále odporoval tvrzení žalobce v tom, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 7. 2012, č. j. 58 Cm 13/2011 – 109, byl zrušen, poukázal na to, že Vreční soud v Praze rozhodnutím č. j. 15 Cmo 11/2013-156 potvrdil základní výrok a právní názor vyjádřený Městským soudem v Praze. Žalovaný dále poukázal na skutečnost, že Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 3. 2. 2014, č. j. 15 A 9/2012-130, zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného č. j. SBS/34232/2011/ČBÚ-22 ze dne 7. 12. 2011. Žalovaný rovněž rozporoval tvrzení žalobce, že tento po dobu jednoho roku od uzavření smlouvy o prodeji podniku disponoval oprávněním k hornické činnosti. Stejně tak nesouhlasil s názorem žalobce, že oprávnění k hornické činnosti s držbou dobývacích prostor nesouvisí, dle závěru žalovaného naopak i v případě převodu dobývacích prostor musí obě zúčastněné organizace být oprávněny vykonávat hornickou činnost a tuto podmínku musí držitel dobývacích prostor splňovat po celou dobu držby.

Podáním ze dne 21. 8. 2014 žalovaný doplnil své vyjádření tak, že poukázal na pravomocný rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 2. 2014, č. j. 15 A 9/2012-130, kterým soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného č. j. SBS/34232/2011/ČBÚ-22, ze dne 7. 12. 2011. Dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 40/2014-38, ze dne 6. 6. 2014, kterým byla zamítnuta kasační stížnosti proti shora uvedenému rozsudku, kde Nejvyšší správní soud potvrdil správnost postupu žalovaného správního orgánu, který postupoval podle nového správního řádu v řízení o odvolání, neboť řízení před správním orgánem prvního stupně skončilo pravomocně před účinností nového správního řádu.

Na vyjádření žalovaného ze dne 21. 8. 2014 reagoval žalobce podáním ze dne 26. 8. 2014, ve kterém uvedl, že proti rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 40/2014-38, ze dne 6. 6. 2014 podal ústavní stížnost. Dále uvedl, že o existenci rozhodnutí Obvodního báňského úřadu v Mostě ze dne 13. 6. 2001, č. j. 2197/01, o předchozím souhlasu k převodu dobývacích prostorů Dobkovičky a Litochovice ze společnosti ČEDIČ Dobkovičky, a.s. na společnost KÁMEN Zbraslav, spol. s r.o., se dozvěděl až bezprostředně před podáním odvolání proti tomuto rozhodnutí.

Na shora uvedeného vyjádření žalobce reagoval žalovaný podáním ze dne 14. 10. 2014, v němž shrnul, že žalobce podávanými žalobami neustále fakticky brojí pouze proti platnosti smlouvy o převodu dobývacích prostor ze dne 6. 4. 1995 a tato nemá souvislost se zákonností napadaných rozhodnutí. Žalovaný dále sdělil, že ústavní stížnost již byla Ústavním soudem odmítnuta jako zjevně neopodstatněný návrh usnesením č. j. II. ÚS 2853/14, ze dne 7. 10. 2014.

Osoba zúčastněná na řízení KÁMEN Zbraslav, spol. s r.o. (v průběhu řízení zanikla a jejím právním nástupcem se stala společnost KÁMEN Zbraslav, a.s.), se ztotožnila se závěrem žalovaného, že správně použil nový správní řád a odmítl odvolání žalobce jako podané neoprávněnou osobou a opožděné podle § 92 odst. 1 správního řádu. K věci uvedla, že žalobce nebyl v daném případě převodcem ani nabyvatelem dobývacích prostor, tj. nemohl být účastníkem předmětného řízení, a tudíž není aktivně legitimován k podání žaloby. Řízení, v němž bylo vydáno napadené rozhodnutí, bylo zahájeno dne 8. 6. 2001 na základě žádosti společnosti ČEDIČ Dobkovičky, a.s. a nabyvatelem dobývacích prostor byla společnost KÁMEN Zbraslav, spol. s r.o. Společnost dále poukázala na to, že existence a platnost smlouvy o převodu dobývacích prostorů ze dne 6. 4. 1995 byla dostatečně prokázána. Tento závěr potvrzuje rovněž samo jednání Ing. V., který jako člen představenstva společnosti ČEDIČ Dobkovičky, a.s. spolu s dalším členem představenstva této společnosti Ing. J. K. následně převedli dobývací prostory Smlouvou o prodeji části podniku ze dne 29. 5. 1997 na společnost PRO-KATEX a.s. Ing. V. a Ing. K. dále jménem společnosti ČEDIČ Dobkovičky, a.s. převedli dobývací prostory smlouvou ze dne 19. 5. 1998 na společnost TARMAC Severokámen a.s. Z následného jednání shora jmenovaných, kteří zcela vědomě a účelově převedli dobývací prostory na další 2 subjekty je zřejmé, že ve své podstatě legalizovali existenci a platnost smlouvy o převodu dobývacích prostorů ze dne 6. 4. 1995. Dále společnost KÁMEN Zbraslav, spol. s r.o. zdůraznila, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v roce 2001, na jeho základě probíhá již mnoho let těžba a zrušení rozhodnutí by představovalo zásah do práv třetích osob nabytých v dobré víře, když ochrana těchto práv je jednou ze základních zásad nového správního řádu. Závěrem navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

V podání ze dne 28. 8. 2014, v reakci na vyjádření žalobce, osoba zúčastněná na řízení KÁMEN Zbraslav, a.s. poukázala na to, že žalobce argumentuje výlučně neplatností smlouvy o převodu dobývacích prostor ze dne 6. 4. 1995. Dále se zabývala rozpory ve vyjádření žalobce, který ač dle svých tvrzení nikdy nepřevedl dobývací prostory a nic nevěděl o shora uvedených rozhodnutích, kterými byl dán souhlas k převodům dobývacích prostor, neplnil zákonem stanovené povinnosti jejich držitele. Shodně se žalovaným uvedl, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 7. 2012, č. j. 58 Cm 13/2011 – 109, nebyl zrušen zcela, naopak Vrchní soud v Praze rozhodnutím č. j. 15 Cmo 11/2013-156 potvrdil z části výrok rozsudku Městského soudu v Praze. Dále se zúčastněná osoba zabývala povahou předchozího souhlasu podle § 27 odst. 7 horního zákona a poukázal na to, že zákon nesankcionuje neplatnost smlouvy uzavřené před udělením souhlasu s převodem. Poukázala na skutečnost, že souhlas musí předcházet faktickému převodu oprávnění, které ovšem není totožné s uzavřením smlouvy, která sama může být uzavřena před podáním žádosti nebo poté. Zúčastněná osoba dále vyjádřila názor, že žalobci muselo být rozhodnutí ze dne 27. 4. 1995 známo již řadu let před podáním odvolání, když rozhodnutí právní zástupkyně žalobce přiložila již k žalobě ze dne 15. 3. 1999 podané Vrchnímu soudu v Praze proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 1999, č. j. 453/99, 482/99. Závěrem osoba zúčastněná na řízení označila argumentaci žalobce za účelovou, vedenou snahou obohatit se na úkor osoby zúčastněné na řízení.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný vyslovil k výzvě soudu s tímto postupem souhlas a žalobce nesdělil v soudem stanovené lhůtě svůj

nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli účastníci byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Odvolání, o němž bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím, bylo posouzeno jako nepřípustné a opožděné podle § 92 odst. 1 správního řádu, neboť odvolání nepodal účastník řízení a odvoláním napadené rozhodnutí nabylo právní moci již dne 13. 6. 2001 a není tak proti němu možné podle § 73 odst. 1 správního řádu podat odvolání. Proti tomu žalobce tvrdil, že s ním nebylo v řízení jednáno jako s účastníkem řízení, rozhodnutí správního orgánu I. stupně mu nebylo doručeno a může tak podat odvolání, neboť mu lhůta k podání odvolání neuplynula.

Na tomto místě soud předesílá, že v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu je soud v případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřípustného oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné nebo nepřípustné odvolání a zda byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2003, č. j. 5 A 14/2002 - 35, publikovaný pod č. 287/2004 Sb. NSS, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 8 As 51/2006 - 105, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.4.2012, č.j. 5 As 111/2011-87, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Pro právní posouzení věci jsou rozhodné především skutkové závěry, podle kterých: Dne 13. 6. 2001 Obvodní báňský úřad v Mostě (dále jen „správní orgán I. stupně“) udělil pod č. j. 2197/01, podle § 27 odst. 7 horního zákona, předchozím souhlas k převodu dobývacích prostorů Dobkovičky a Litochovice na společnost KÁMEN Zbraslav, spol. s r.o., a to na základě žádosti Ing. Z. R., správce konkursní podstaty společnosti ČEDIČ Dobkovičky, a.s. Dle rozdělovníku byly adresáty souhlasu Ing. R. a společnost KÁMEN Zbraslav, spol. s r.o. Žalovaným byla vyznačena právní moc souhlasu dne 13. 6. 2001 (viz listina ze dne 13. 6. 2001). Ing. Z. R., správce konkursní podstaty úpadce ČEDIČ Dobkovičky, a.s. požádal o udělení předchozího souhlasu k převodu shora uvedených dobývacích prostorů, které byly součástí konkursní podstaty, na KÁMEN Zbraslav, spol. s r.o. Převod dobývacích prostor byl odsouhlasen věřitelským výborem úpadce a potvrzen usnesením Městského soudu v Praze. Přílohu žádosti tvořila mimo jiné smlouva o převodu dobývacích prostorů. Správce konkursní podstaty v žádosti uvedl, že úpadce byl držitelem předmětných prostorů na základě rozhodnutí

Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 4. 2001, č. j. 13 Cmo 200/2000-53 a na základě rozhodnutí Krajského obchodního soudu v Praze ze dne 1. 3. 2000, č. j. 35 Cm 238/99-25, která byla úřadu předložena (viz listina „Žádost o vydání předchozího souhlasu k převodu dobývacího prostoru Dobkovičky a dobývacího prostoru Litochovice“ ze dne 8. 6. 2001 adresovaná Obvodnímu báňskému úřadu v Mostě). Správce konkursní podstaty jednající za úpadce převedl smlouvou o převodu dobývacích prostorů Dobkovičky a Litochovice ze dne 8. 6. 2001 shora uvedené dobývací prostory společnosti KÁMEN Zbraslav, spol. s r.o. Dle čl. 5 smlouvy nabývala smlouva účinnosti právní mocí předchozího souhlasu k převodu dobývacích prostorů Obvodního báňského úřadu v Mostě (viz smlouva ze dne 8. 6. 2001). Městský soud v Praze výrokem I. rozsudku č. j. 58 Cm 13/2011 – 109, ze dne 4. 7. 2012 zamítl žalobu žalobce proti Ing. Z. R., správci konkursní podstaty úpadce ČEDIČ Dobkovičky, a.s., o vyloučení dobývacích prostorů Dobkovičky a Litochovice z konkursní podstaty úpadce. Z odůvodnění rozsudku (viz str. 3 třetí odstavec) vyplývá, že žalobce v průběhu řízení změnil žalobu a uváděl, že „neplatnost smlouvy o převodu předmětných dobývacích prostor ze dne 08.06.2001 uzavřené mezi žalovaným a společností KÁMEN Zbraslav, spol. s r.o. je dána absencí předběžného souhlasu příslušného báňského úřadu, protože souhlas Obvodního báňského úřadu v Mostě byl vydán dne 13.06.2001, tedy až po uzavření předmětné smlouvy o převodu.“ Z odůvodnění rozsudku vyplývá, že žalovaný sepsal předmětné prostory do konkursní podstaty úpadce a tyto dne 8. 6. 2001 převedl společnosti KÁMEN Zbraslav, spol. s r.o. Dále z odůvodnění vyplývá, že Krajský obchodní soud v Praze rozsudkem č. j. 35 Cm 238/99-25 ze dne 1. 3. 2000 zamítl žalobu společnosti TERMAC SEVEROKÁMEN, a.s., na vyloučení shora uvedených dobývacích prostor z konkursní podstaty úpadce. Rozsudek č. j. 35 Cm 238/99-25 byl následně potvrzen rozsudkem Vrchního soudu v Praze č. j. 13 Cmo 200/2000-53, ze dne 19. 4. 2001. Z rozsudku Vrchního soudu v Praze č. j. 15 Cmo 11/2013-156, ze dne 18. 4. 2013, je zřejmé, že výrok I. rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 58 Cm 13/2011-109 byl zcela potvrzen.

Dle ust. § 5a horního zákona ve znění účinném k 13. 6. 2001 právnické a fyzické osoby, které v rámci podnikatelské činnosti při splnění podmínek stanovených právními předpisy vykonávají vyhledávání, průzkum nebo dobývání výhradních ložisek nebo jinou hornickou činnost, se považují za organizace podle tohoto zákona.

V ust. § 24 odst. 1 horního zákona je uvedeno, že oprávnění organizace k dobývání výhradního ložiska vzniká stanovením dobývacích prostorů. Zahájit dobývání výhradního ložiska ve stanoveném dobývacím prostoru může však organizace až po vydání povolení obvodním báňským úřadem.

Dle ust. § 27 odst. 7 horního zákona, může organizace smluvně převést dobývací prostor na jinou organizaci po předchozím souhlasu obvodního báňského úřadu; ustanovení § 24 odst. 6 o třileté lhůtě pro požádání o povolení hornické činnosti zde platí obdobně. Převedení dobývacího prostoru, doložené stejnopisem smlouvy, oznámí převádějící organizace obvodnímu báňskému úřadu.

Podle ust. § 14 odst. 1 starého správního řádu je účastníkem řízení ten, o jehož právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech má být v řízení jednáno nebo jehož práva, právem chráněné zájmy nebo povinnosti mohou být rozhodnutím přímo dotčeny; účastníkem řízení je i ten, kdo tvrdí, že může být rozhodnutím ve svých právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech přímo dotčen, a to až do doby, než se prokáže opak.

Podle ust. § 14 odst. 2 starého správního řádu je účastníkem řízení i ten, komu zvláštní právní předpis takové postavení přiznává.

Otázku, zda žalobce byl v daném případě správním orgánem I. stupně opominutým účastníkem řízení, posoudil soud následujícím způsobem.

Horní zákon je zvláštním právním předpisem, který svěřuje výkon státní správy a dozoru na úseku využívání nerostného bohatství, zejména při vyhledávání a průzkumu, otvírce, přípravě a dobývání ložisek nerostů, báňskému úřadu. Ze shora uvedených ust. § 24 odst. 1 a ust. § 27 odst. 7 horního zákona vyplývá, že povolení, resp. souhlas báňského úřadu se vztahuje k dobývání, tj. je zákonnou podmínkou k zahájení dobývání ložiska, ale není zákonnou podmínkou platnosti smlouvy o převodu dobývacích prostorů. Souhlas báňského úřadu s převodem dobývacích prostor je systematicky zařazen do ustanovení § 27, který upravuje stanovení, změny a zrušení dobývacího prostoru. Rozhodnutí vydávaná dle tohoto ustanovení horního zákona jsou vázána na splnění podmínek, které se vztahují jak k žadateli samotnému [oprávnění k hornické činnosti dle § 28 odst. 1 písm. c) horního zákona], tak k určitému typu souhlasu, o nějž je žádáno (stanovení, změna dobývacího prostoru, souhlas s převodem). Ze shora uvedených zákonných ustanovení nadto plyne, že jde o řízení samostatné (nezávislé na řízení jiného správního úřadu). Svou povahou jde o rozhodnutí (dle ust. § 24 odst. 1 a ust. § 27 odst. 7 horního zákona), jímž se uděluje konkrétnímu subjektu oprávnění k dobývání výhradního ložiska (tj. oprávnění k dobývání nerostu v určitém prostoru); absence takového povolení zároveň znamená, že neúspěšný žadatel nemá ani potřebný souhlas a v případných navazujících řízeních předepsaných zvláštními zákony nemůže uspět (např. povolení otvírky, přípravy a dobývání výhradních ložisek podle § 10 odst. 1 zákona č. 61/1988 Sb., zákona o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě). Rozhodnutím o souhlasu je tak ve svých právech dotčen toliko žadatel, resp. nabyvatel při převodu dobývacích prostor.

Z tohoto je třeba vycházet i při vymezení okruhu účastníků řízení podle § 27 odst. 7 horního zákona o předběžném souhlasu k převodu dobývacích prostor, tj. převodu oprávnění organizace k dobývání výhradního ložiska. Účastníky takového řízení jsou zásadně žadatel o souhlas (zákon výslovně nestanoví, kdo může, resp. musí žádat o souhlas), resp. převodce a nabyvatel, kteří jsou organizacemi ve smyslu horního zákona (tj. osoba, která v rámci podnikatelské činnosti při splnění podmínek stanovených právními předpisy vykonává vyhledávání, průzkum nebo dobývání výhradních ložisek nebo jinou hornickou činnost). Pouze převodci pak zákon stanoví povinnost oznámit převedení dobývacího prostoru a doložit stejnopis smlouvy obvodnímu báňskému úřadu. Báňský úřad je orgánem dohledu a kontroly nad výkonem hornické činnosti v dobývacích prostorech, nikoli orgánem zkoumajícím platnost smlouvy o převodu dobývacích prostorů uzavřené mezi podnikateli. Z povahy a obsahu udělovaného souhlasu, který zásadně není konstitutivním rozhodnutím ve vztahu k třetím osobám, nezakládá, neruší ani nemění třetích osob, a ani samotným tímto rozhodnutím nemohou být přímo dotčeny právem chráněné zájmy nebo povinnosti jiných osob (neboť těchto se dotýká samotná smlouva o převodu, která je však soukromoprávního charakteru), vyplývá, že v řízení o udělení předběžného souhlasu k převodu dobývacích prostor báňský úřad kontroluje naplnění zákonných pravidel vymezených pro hornickou činnost.

Ve správním řízení přitom bylo prokázáno, že předmětné dobývací prostory patřily do konkursní podstaty úpadce ČEDIČ Dobkovičky, spol. s r.o. (byly do konkursní podstaty správcem sepsány a žádná z podaných vylučovacích žalob nebyla úspěšnou), smlouvu o převodu uzavřel s nabyvatelem správce konkursní podstaty a rovněž správce konkursní podstaty požádal o předchozí souhlas s převodem dobývacích prostor. Na oprávnění správce konkursní podstaty převádět předmětné dobývací prostory, a tedy mít postavení účastníka řízení o souhlas s převodem nemohla mít žádný vliv případná námitka držby žalobce.

Tento závěr soudu vyplývá z ust. § 18 odst. 1 zákona č. 328/1991 Sb., o konkurzu a vyrovnání, ve znění účinném do 31. 12. 2002 (dále jen „ZKV“), dle kterého soupis podstaty (dále jen "soupis") provede správce podle pokynů soudu za použití seznamu předloženého úpadcem a za součinnosti věřitelského výboru. Ustanovení § 19 ZKV pak určuje, že jsou-li pochybnosti, zda věc, právo nebo jiná majetková hodnota náleží do podstaty, zapíše se do soupisu podstaty s poznámkou o nárocích uplatněných jinými osobami anebo s poznámkou o jiných důvodech, které zpochybňují zařazení věci, práva nebo jiné majetkové hodnoty do soupisu (odst. 1). Soud uloží tomu, kdo uplatňuje, že věc, právo nebo jiná majetková hodnota neměla být do soupisu zařazena, aby ve lhůtě určené soudem podal žalobu proti správci. V případě, že žaloba není včas podána, má se za to, že věc je do soupisu pojata oprávněně (odstavec 2).

Povahu soupisu majetku konkursní podstaty a předpokládaný postup správce konkursní podstaty při soupisu majetku konkursní podstaty popsal Nejvyšší soud podrobně již ve stanovisku občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 17. 6. 1998, Cpjn 19/98, uveřejněném pod číslem 52/1998 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, kde především formuloval a odůvodnil závěr, že provedení soupisu majetku patřícího do konkursní podstaty patří k jednomu ze základních úkolů správce konkursní podstaty. Soupis podstaty tvoří právní podklad pro zpeněžení majetku patřícího do podstaty; zpeněžen může být jen ten majetek, který byl sepsán, a správce je povinen zpeněžit veškerý sepsaný majetek, ledaže by byl ze soupisu zákonem stanoveným způsobem vyloučen. Správce konkursní podstaty zařadí do soupisu majetku konkursní podstaty každou věc, pohledávku nebo právo mající majetkovou hodnotu, o nichž má za to, že patří nebo mohou patřit do podstaty, i když tu je pochybnost, zda do podstaty skutečně patří. Osoby, které k věci uplatnily právo nepřipouštějící její soupis, konkursní soud vyzve, aby svůj nárok uplatnily tzv. vylučovací žalobou.

Ze samotné dikce § 19 odst. 1 ZKV je zřejmé, že za součást majetku konkursní podstaty úpadce se pokládá a zpeněžení ve prospěch konkursních věřitelů podléhá veškerý majetek, o kterém správce konkursní podstaty pořídil soupis a který z tohoto soupisu nebyl (zpravidla na základě výsledků řízení o vylučovací žalobě) vyloučen. Přitom nemusí jít ani o majetek ve vlastnictví úpadce, což plyne z dikce § 6 odst. 3 ZKV. Nastane-li nevyvratitelná domněnka správnosti soupisu věci, práva nebo jiné majetkové hodnoty do konkursní podstaty, je správce konkursní podstaty osobou oprávněnou takový majetek zpeněžit.

Jestliže tedy osoba, která tvrdí, že její vlastnické právo k sepsanému majetku vylučuje příslušnost tohoto majetku ke konkursní podstatě, nepodala vylučovací žalobu nebo jestliže o vylučovací žalobě této osoby soud pravomocně rozhodl jinak než tak, že žalobě vyhověl (že příslušný majetek z konkursní podstaty úpadce vyloučil), pak platí, že z titulu tohoto svého práva již nemůže vznášet žádné nároky vůči osobě, která následně tento majetek nabyla od

správce konkursní podstaty v důsledku jeho zpeněžení. Na tento závěr nemá vliv ani to, že správce konkursní podstaty zpeněží majetek sepsaný do konkursní podstaty, aniž třetí osoba (vylučovatel) mohla - objektivně vzato - využít právo domáhat se vyloučení tohoto majetku z konkursní podstaty podle § 19 odst. 2 ZKV. Takové osobě sice neuplynula lhůta k podání vylučovací žaloby, ale žalobu na vyloučení uvedeného majetku již podat nemůže, jelikož ten konkursní podstatu opustil zpeněžením. Osoba, na kterou správce konkursní podstaty v rámci zpeněžování převedl majetek sepsaný do konkursní podstaty, se stává vlastníkem takového majetku bez zřetele k tomu, zda později vyšlo najevo, že sepsaný a posléze i zpeněžený majetek (nebo jeho odpovídající část) v době zpeněžení vlastnický náležel osobám jiným.

Na základě shora uvedeného výkladu je zřejmé, že v dané věci nemohlo být pochyb, že správce konkursní podstaty byl oprávněn na základě provedeného soupisu nakládat s majetkem náležejícím do podstaty, včetně oprávnění převést dobývací prostory a žalobce zásadně mohl své tvrzené „silnější“ právo uplatnit toliko vylučovací žalobou. Dle názoru soudu by žalobce nemohl být účastníkem předmětného řízení ani v situaci, kdy by správní orgán v řízení, ve kterém je vydáván předchozí souhlas s převodem dobývacího prostoru na jinou organizaci ve smyslu ust. § 27 odst. 7 horního zákona, zjistil, že převodce dobývacího prostoru není oprávněn s dobývacím prostorem disponovat, neboť takovýto závěr, by zcela jistě byl důvodem pro rozhodnutí o nevydání předchozího souhlasu s převodem. Nelze však přisvědčit názoru žalobce, že závěr o nedostatku oprávnění převodce by musel vést k tomu, aby správní orgán zjistil osobu skutečně oprávněnou nakládat dobývacím prostorem a v řízení automaticky pokračoval s ní.

Pokud tedy správní orgán s žalobce nejednal jako s účastníkem řízení, postupoval zcela v souladu se správním řádem platným a účinným v době rozhodnutí, když je zřejmé, že žalobci nesvědčila žádná z definic účastníků řízení stanovená v § 14 starého správního řádu. Žalobce nebyl tím, o jehož právech, právech chráněných zájmech nebo povinnostech bylo v řízení jednáno (viz účinky soupisu do konkursní podstaty popsané výše) ani tím, jehož práva, právech chráněné zájmy nebo povinnosti mohly být rozhodnutím přímo dotčeny (z hlediska právech chráněných zájmů nebo povinností žalobce ve vztahu k dobývacím prostorům, bylo předmětné správní řízení i jeho výsledek zcela irelevantní). V daném případě před podáním návrhu o vydání předchozího souhlasu k převodu dobývacích prostor nastala nevyvratitelná domněnka správnosti soupisu práva do konkursní podstaty a správce konkursní podstaty se tak stal jedinou osobou oprávněnou takový majetek převést (se všemi výše popsány následky pro žalobce) a žalobce v dané věci nebyl ani nabyvatelem.

K námitce žalobce, že mu rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo doručeno a může tak podat odvolání, neboť mu lhůta k podání odvolání neuplynula, soud uzavírá, že tato není důvodnou.

Pakliže žalobce nebyl, jak již bylo výše rozvedeno, účastníkem řízení, nebylo na místě mu písemné vyhotovení rozhodnutí podle § 51 starého správního řádu doručovat a nedoručení rozhodnutí nemá ani vliv na nabytí právní moci rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Pouze nad rámec uvedených závěrů soud uvádí, že ačkoli žalovaný uvedl, že o rozhodnutí správního orgánu I. stupně se dozvěděl bezprostředně před podáním odvolání dne 22. 7. 2013, nelze tomuto tvrzení přisvědčit, neboť z rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 58 Cm 13/2011 – 109, ze dne 4. 7. 2012 je evidentní, že žalobci byl souhlas Obvodního báňského úřadu v Mostě vydaný dne 13. 6. 2001 znám již před datem vydání shora uvedeného rozsudku, když

v průběhu řízení argumentoval neplatností smlouvy o převodu předmětných dobývacích prostor ze dne 8. 6. 2001 uzavřené mezi žalovaným a společností KÁMEN Zbraslav, spol. s r.o., způsobenou tím, že souhlas Obvodního báňského úřadu v Mostě byl vydán až dne 13. 6. 2001, tedy po uzavření předmětné smlouvy o převodu. Je tedy zřejmé, že žalobce věděl již v průběhu soudního řízení před Městským soudem v Praze o rozhodnutí správního orgánu I. stupně, o tom kdy bylo vydáno, koho se týkalo i o předmětu tohoto rozhodnutí.

Soud se dále otázkou seznámení se žalobce se shora uvedeným rozhodnutím nezabýval, neboť žalobce nemá právo odvolání do rozhodnutí a otázka zda a kdy se seznámil s napadeným rozhodnutím, je ve vztahu k právní moci napadeného rozhodnutí zcela irelevantní. Soud na základě uvedeného uzavřel, že řízení ve věci předchozího souhlasu s převodem dobývacích prostorů bylo pravomocně skončeno před nabytím účinnosti správního řádu a žalovaný správně při rozhodování o odvolání žalobce postupoval podle správního řádu a nikoliv podle starého správního řádu.

Soud závěrem konstatuje, že odvolání žalobce bylo podáno neoprávněnou osobou a žalovaný tak postupoval správně, když odvolání zamítl podle § 92 odst. 1 správního řádu. Za této situace tak není prostor pro přezkum věcných námitek žalobce v soudním řízení správním.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 5. října 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová